

Η ΕΥΤΕΡΠΗ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΜΕ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΑΣ.

Φυλ. ΙΗ'. *** Εκδίδεται δις τοῦ μηνός. *** Ἐρ' Ἀθήναις, τὴν 15 Μαΐου 1848. *** Τόμ. Α'.



ΠΙΟΣ Ο ΕΝΝΑΤΟΣ.

(Συνέχεια. Ἰδὲ φύλ. ΙΖ'.)

Ἡ γενναιότης τοῦ πάπα φέρει ἐνίοτε ὅλους τοὺς | τῆς, εἶχεν ἀνακαλύψει μεγάλην τινὰ συνωμοσίαν τοῦ
χαρακτῆρας τῆς μεγαλοφροσύνης. Ἡ ἀστυνομία τῆς | μισελευθέρου κόμματος, χαλκευθεῖσαν εἰς τὰ ἄδυτα
Ῥώμης, διὰ τῶν ἀγρόπνων καὶ ἐνεργῶν προσπαθειῶν | ἐνός τῶν μοναζηρίων, καὶ ἀριθμοῦσαν μεταξὺ τῶν με-

λῶν αὐτῆς πολλοὺς τῶν μεγάλων ἀρχιερέων, καὶ μά-
 λις ἕνα τῶν καρδιναλίων. Ἀποδείξεις ἔγγραφοι περι-
 ἤλθαν εἰς χεῖρας τοῦ πάπα, μαρτυροῦσαι τὴν ἐνοχὴν τῶν
 συνωμοτῶν, καὶ ἰδίως τοῦ καρδιναλίου ἐκείνου, ὅς τις
 ἦτον ἡ ψυχὴ τῆς συνωμοσίας. Προσκληθεὶς οὗτος
 εἰς τὸ Κυρινάλιον περὶ τὴν πέμπτην ὥραν τῆς πρωίας,
 ἐνεφανίσθη ἐνώπιον τοῦ πάπα ὡρὸς καὶ τρέμων.
 « Μὴ φοβῆσαι, πανιερώτατε, τοῦ εἶπε· σ' ἐκάλεσα
 » ὡς ἐπίσκοπος, καὶ ὅχι ὡς ἡγεμὼν, τῆς Ῥώμης· καὶ
 » σ' ἐκάλεσα θέλων νὰ σοῦ ἐγχειρίσω τὴν ἐπιστολὴν
 » ταύτην, ἥτις δὲν ἔπρεπε ποτὲ νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὰς
 » χεῖράς σου. Σὲ προτρέπω δὲ νὰ τὴν καύσης, μὴ-
 » πὼς πέσῃ εἰς χεῖρας τοῦ νομάρχου. »

Τὴν αὐτὴν ἡμέραν, πορευόμενος ὁ πάπας εἰς τὸ
 παλάτιον τοῦ Βατικανοῦ, μόνος, ἐπὶ μικρᾶς ἀμάξης,
 χωρὶς δηλαδὴ νὰ συνοδεύεται μῆτε ἀπὸ τοὺς ἐξ εὐ-
 γενῶν σωματοφύλακας, μῆτε ἀπὸ τὴν λεγομένην
 φρουρὰν τῆς τιμῆς, ἀπῆντησε καθ' ὁδὸν τὴν ἐκφορὰν
 νεκροῦ τινος, τὸν ὁποῖον δὲν παρῆκολούθουν οὔτε συγ-
 γενεῖς πενθοφοροῦντες, οὔτε φίλοι, ἀλλ' εἷς καὶ μό-
 νος ἱερεὺς συνώδευε ψάλλον, προηγουμένου τοῦ γαυ-
 ροῦ κατὰ τὸ σῆμα. « Μόνος λοιπὸν ἔζη ὁ δυσ-
 χῆς οὗτος εἰς τὸν κόσμον ! » εἶπεν ὁ φιλόανθρωπος
 Πίος, καὶ, καταβὰς ἀπὸ τὴν ἀμαξάν, συνώδευεν
 αὐτὸς τὸν νεκρὸν μέχρι τοῦ κοιμητηρίου, ὅπου φθά-
 σας, ἐρράντισε τὸ ἅγιοσμα καὶ ἐρρίψε τὸ πρῶτον χῶ-
 μα ἐπὶ τοῦ ἀνοιχθέντος τάφου, καὶ, γῆσας τὸν ἐπι-
 τάφιον σταυρὸν, καὶ τὴν τελευταίαν εὐχὴν ἐκφωνή-
 σας, ἐπέστρεψεν εἰς τὰ ἴδια. Ἐγίνει δὲ ἔκτοτε ὁ
 τάφος ἐκεῖνος ἐπιστημότερος τῶν βασιλικῶν τάφων.

Ἄλλοτε πάλιν, πορευόμενος ἀγνώριστος εἰς τὸν
 ναὸν τῆς Βασιλείας τῶν Ἀγγέλων, ἀπῆντησεν, εἰς
 τὴν καμπὴν μιᾶς τῶν ὁδῶν τῆς πόλεως, κοράσιον
 πτωχὸν, θρηνοῦν γοερῶς, καὶ ἠρώτησεν αὐτὸ τὴν αἰτίαν.

— ὦ ! πανοσιώτατε, μέγα, μέγα κακὸν ἔπαθα.

— Τί ἔπαθες, τέκνον μου; μὴ κλαίης, τὸ κακὸν
 ἴσως θεραπεύεται.

— ὦ ! ἀθεράπευτον, πανοσιώτατε.

— Τί συνέβη λοιπὸν ;

— Μοῦ εἶχε δώσει ἡ μητέρα μου πέντε βαγιό-
 κους ν' ἀγοράσω κρασί· ἔπessa, καὶ τὸ ἀγγεῖον ἐσυν-
 τρίφη, καὶ τὸ κρασί ἐχύθη. Βλέπεις λοιπὸν, πανο-
 σιώτατε, ὅτι μόνος ὁ Θεὸς ἤμπορεῖ ν' ἀναστήσῃ τὸ
 ἀγγεῖόν μου, καὶ νὰ μοῦ ἀποδώσῃ τὸ κρασί μου.

— Δὲν πρέπει νὰ κλαίης τόσο δια πέντε βαγιό-
 κους, τέκνον μου.

— Δὲν κλαίω διὰ τοὺς βαγιόκους, ἀλλὰ διὰ τὸ
 ζῆλοισμα ὁποῦ με περιμένει, ἂν ἐπιστρέψω χωρὶς τὸ
 ἀγγεῖον γεμάτον. Ἀντὶ νὰ με φιλήσῃ, ἡ μητέρα
 μου θὰ με δείρῃ.

— Τότε ἀλλάζει. Λάβε λοιπὸν τοῦτο, τέκνον
 μου· ἀγόρασε ἀγγεῖον ἄλλο μεγαλῆτερον, γέμισέ το
 ἀπὸ ὀρβιέτον, καὶ τότε ἡ μητέρα σου, ἀντὶ νὰ σὲ
 δείρῃ, θὰ σὲ διπλοφιλήσῃ.

Καί, ταῦτα εἰπὼν, ὁ πάπας ἔδωκεν εἰς τὸ κορά-
 σιον ἐκεῖνο μέγα καὶ στιλπνὸν τάλληρον.

— ὦ ! εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ, πανοσιώτατε, ἐ-
 φώναξ σκιρτῶν τὸ κοράσιον, τοῦ ὁποῖου αἱ μικραὶ χεῖ-
 ρες ποτὲ ἴσως ἄλλοτε δὲν ἔψαυσαν τόσο μεγάλα
 πλούτη.

Ἐνῶ δὲ ὁ πάπας ἠτοιμάζετο ν' ἀναβῇ εἰς τὴν ἀ-
 μαξάν, τὸν ἐκράτησεν αὐτὸ ἀπὸ τὸ ράσον, λέγων·

— Οὔτε ὁ Θεὸς οὔτε ἡ μητέρα μου θέλουν νὰ
 λέγω ψεύματα· τὸ ψεῦμα εἶναι ἁμαρτία μεγάλη, καὶ
 κἀμνεὶ καὶ τὸν Χριστὸν νὰ κλαίῃ. Θὰ εἰπῶ λοιπὸν
 τῆς μητρός μου τί κακὸν ἔπαθα. Ἀλλὰ τί ν' ἀπο-
 κριθῶ ἂν μ' ἐρωτήσῃ ποῖος μοῦ ἔδωκε τὰ χρήματα;

— Βίπέ τῆς πῶς σοῦ τὰ ἔδωκεν ἕνας πτωχὸς
 ἱερεὺς, κατοικῶν εἰς τὸ Κυρινάλιον. Ὡρα καλὴ, τέ-
 κνον μου.

— Εἰς τὸ καλὸν, πανοσιώτατε· ἀπόψε θὰ παρα-
 καλέσω τὸν Χριστὸν διὰ τὴν ἀγιωσύνην σου.

Ὁ ἀληθῶς μέγας οὗτος ἱεράρχης εἶναι συνήθως
 σοβαρὸς καὶ σύννους· πολλάκις ὁμως εἶναι καὶ διὰ
 τὴν ὀξύτητα καὶ τὴν χάριν τῶν ἀποκρίσεων τοῦ ἀ-
 ξιοθαύμαστος. Ἡ περιβόητος χορεύτρια Φαννὴ Ἑσλερ
 ἔθελγεν ἐπὶ τῆς σκηνῆς τοῦ θεάτρου τῆς Ἀργεντινᾶς
 τοὺς κατοίκους τῆς Ῥώμης, χειροκροτοῦντας καθ' ἐ-
 σπέραν εἰς τὰ ἀμίμητα αὐτῆς περὶ τὴν ὀρχηστικὴν
 θέλητρά. Ἰπὸ τὰ εἴηματα τῆς ἐξαισίας ταύτης
 γυναικὸς, ἡ σκηνὴ καθ' ἐσπέραν μετεβάλλετο εἰς ἀν-
 θοφόρον πεδίον· οἱ δὲ ἐνθερμοὶ αὐτῆς θαυμάσται καὶ
 θασῶνται, ἐπιθυμοῦντες νὰ δώσωσι πρὸς αὐτὴν δαίγ-
 μα συμπαθείας, συνήθρισαν δι' ἐράνου, ἐντὸς ὀλί-
 γων ὥρων, 12,000 φράγκων, καὶ παρήγγειλαν εἰς
 ἐμπειρον χρυσοχόον τὴν κατασκευὴν στεφάνου χρυσοῦ
 με ἀργυρὰ ἀνθη, ἀποφασίσαντες νὰ τὸν προσφέρωσιν
 εἰς τὴν εἰρημένην χορεύτριαν τὴν παραμονὴν τῆς ἀνα-
 χωρήσεως αὐτῆς εἰς Φλωρεντίαν. Ἀλλὰ, τὴν ἡμέραν
 καθ' ἣν ἐμελλαν νὰ ἐκτελέσωσι τὸν σκοπὸν τῶν, ἐ-
 συλλογίσθησαν μήπως ἡ πράξις αὕτη ἤθελε πικράνει
 τὴν καρδίαν τοῦ πάπα.

— Ἄς μὴ κάμωμεν τίποτε, εἶπεν εἰς ἐξ αὐτῶν,
 χωρὶς νὰ τὸν ἐρωτήσωμεν, καὶ λάβωμεν τὴν ἀδειάν του.

— Ἄς ὑπάγωμεν εὐθὺς εἰς τὸ Κυρινάλιον, εἶπαν
 οἱ ἄλλοι. Τοῦτο καὶ ἔγινε.

Μαθὼν ὁ πάπας τὴν αἰτίαν τοῦ ἐρχομοῦ τῶν, τοὺς
 ὑπέδεχθη μετὰ τὴν συνήθη του ἀγαθότητα· καὶ ἦτον
 ἡμερὸς μὲν, ἀλλὰ σοβαρὸς, διότι ἡ ἐνθύμησις τῶν
 πτωχῶν, τοὺς ὁποίους ἠδύνατο νὰ ὠφελήσῃ μεγά-
 λως ἡ δαπανηθεῖσα ποσότης, ἐμπόδιζε βεβαίως τὸ
 πρόσχαρι τῶν χειλέων τοῦ μειδιάμα.

— Μακαριώτατε πάτερ, εἶπεν ὁ προϊστάμενος
 τῆς πρεσβείας, σκοπὸν ἔχομεν νὰ προσφέρωμεν εἰς
 τὴν Φαννὴν Ἑσλερ χρυσοῦν στέφανον· περιμένομεν
 ὁμως τὴν συγκατάθεσίν σου.

— Δὲν ἔχετε ποσῶς ἀνάγκην τῆς συγκαταθέσεώς
 μου· ἡ πράξις σας δὲν προσβάλλει κατ' οὐδὲν οὔτε
 τὴν ἀξιοπρέπειαν τῆς Ἐκκλησίας οὔτε τοῦ Κράτους
 τὴν ἀσφάλειαν.

— Λοιπὸν, μακαριώτατε, μᾶς δίδετε τὴν ἄ-
 δειαν νὰ . . .

— Προσφέρετε τὸν στέφανόν σας, ἀπὸ τοῦτο σᾶς
 εὐχαριστεῖ· ἐν τούτοις, συγχωρήσατε νὰ σᾶς παρατη-
 ρήσω ὅτι ἠδύνασθε ἴσως νὰ κάμετε καλῆτεραν ἐκλο-
 γὴν τῆς προσφοράς σας. Ἐγὼ μέχρι τοῦδε, ὡς ἀπλῶς
 καὶ ἀπονήρευτος ἱερεὺς, ἐνόμιζα ὅτι οἱ στέφανοι ἤρ-
 μοζαν εἰς τὴν κεφαλὴν καὶ ὅχι εἰς τὰ σκέλη.

Καί, καθ' ἣν στιγμὴν ἡ Φαννὴ Ἑσλερ ἐλάμβανε
 τὸν χρυσοῦν στέφανον, ἐλάμβανε καὶ ὁ ἐφημέριος τοῦ
 πάπα χίλια δίστηλα διὰ τοὺς πτωχοὺς.

Ἡ ἀπόκρισις τοῦ πάπα δὲν εἶναι ἀπλῆ εὐτραπε-
 λίᾳ· ἀλλὰ καὶ διαμαρτυρία εὐφυῆς κατὰ τοῦ ἀνοή-
 του ἐνθουσιασμοῦ τῶν πλουσίων, οἵτινες ἐπιδαψι-

λευούνται σήμερον τὰ δῶρα τῆς τύχης τόσον ἀφθόνως εἰς τοὺς σκηνηκοῦς, ὥστε κερδαίνουν οὗτοι εἰς μίαν ἐσπέραν διὰ τῶν ποδῶν ὅσον χρυσὸν δὲν κερδαίνει διὰ τῆς κεφαλῆς ὁ ἱστορικός καὶ ὁ ποιητὴς εἰς ὀλόκληρον ἔτος.

Ἐκτός τῆς ἀγαθότητος τῆς καρδίας καὶ τῆς εὐθύτητος τῶν σκοπῶν, ὁ πάπας Πίος ἔχει καὶ μεγάλην σταθερότητα χαρακτῆρος.

Ἀποδείξεις τὰ ἐξῆς περιστατικά.

Ὁ φιλόποτος πρέσβυς τῆς Βιέννης, καταπτοῦμενος εἰς τὸ παραμικρὸν, ἔστειλε κατὰ πάσαν ὥραν καὶ στιγμὴν διπλωματικὰς διακοινώσεις εἰς τὸ Κυρινάλιον· ὁ δὲ ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν ὑπουργὸς εὗρισκετο εἰς ἀμνηχανίαν τι ν' ἀπαντήσῃ. — Τί νὰ κάμω μετὰς πολλὰς αὐτὰς διακοινώσεις, τὰς ὁποίας διὰ φύλλου πῆδημα λαμβάνω ἀπὸ τὴν αὐστριακὴν πρεσβείαν; ῥώτησε τὸν πάπαν. — Ἀποκρίνου πάντοτε ὅτι τὰς ἔλαβες, εἶπεν ὁ Πίος.

— Ἄν δὲν μὲ θέλετε Πίον, θὰ μὲ ἔχετε Σιζτον, εἶπε μίαν τῶν ἡμερῶν ἐν πληρεῖ συμβουλίῳ πρὸς πολλοὺς τῶν καρδινάλιων, οἵτινες, ἂν δὲν ἔδειξαν πρὸς αὐτὸν διάθεσιν ἐχθρικὴν, τοῦλάχιστον δὲν ἐτήρησαν ὅλον τὸ ἀπαιτούμενον πρὸς αὐτὸν σέβας.

Καρδινάλιός τις, γνωστὸς διὰ τὰς αὐστριακάς του συμπαθείας, ἐζήτηε ποτὲ νὰ τὸν φοβήσῃ, λέγων· — Ἄς μὴν ἀπατώμεθα, μακαριώτατε· ὅλαι αἱ πράξεις τῆς κυβερνήσεως τῆς Βιέννης ἀποδεικνύουσιν ἐχθρικὴν πρὸς ἡμᾶς διάθεσιν. Μακρὰν δὲν εἶναι ἴσως ἡ ἡμέρα, καθ' ἣν τὸ ξίφος τῆς, κινούμενον ἐπὶ τοῦ γεωγραφικοῦ μας χάρτου, θὰ μᾶς ἐνθυμίσῃ ὅτι ἔχει τοῦτο σχῆμα ὑποδήματος. Συνώδευσε δὲ ὁ καρδινάλιος τὰς λέξεις ταύτας μὲ νεῦμα καὶ κίνημα ποδός, σημαίνοντα ἐξωσιν.

— Ὅταν ἡ ἡμέρα αὕτη ἐπέλθῃ, ἀπεκρίθη μεγαλοπρεπῶς ὁ διάδοχος τοῦ ΙΣ' Γρηγορίου, θὰ ἐπικαλεσθῶ τὴν ἀγάπην τοῦ λαοῦ μου, τὸν πατριωτισμὸν τῆς Ἰταλίας, καὶ εἰς τὸ ὑπόδημα τοῦτο Πίος ὁ Θ' θὰ ὑποδέσῃ πτεριστῆρα.

Περὶ τὸν αὐτὸν καιρὸν, συνεκάλεσεν εἰς συμβούλιον ἑκοσι περίπου καρδινάλιους, τοὺς ὁποίους ἐγνώριζεν ὡς ἀντιπράττοντας ἐκ συστήματος κατὰ τῶν ἀναμορφωτικῶν του σχεδίων. « Πανισρώτατοι, εἶπε πρὸς αὐτοὺς, ὁ Θεὸς μ' ἐνέπνευσε νέαν τινὰ μεταρρύθμισιν, ὠφέλιμον καὶ ἀναγκαίαν εἰς τὸ συμφέρον τοῦ ἀγαπητοῦ μου λαοῦ. Σᾶς τὴν προτείνω, ἐλπίζων ὅτι θὰ τὴν παραδεχθῆτε. »

Ἀλλ' ὁ πάπας ἠπατάτο, ἢ μᾶλλον εἶχε προῖδεῖ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς διακοινώσεως ταύτης. Οἱ καρδινάλιοι ὁμοφώνως ἀπεδοκίμασαν τὴν πρότασίν του, καὶ ὅλαι αἱ ψῆφοι εὐρέθησαν εἰς τὴν κάλπην μέλαινα. Ὁ Πίος δὲν ἐταράχθη παντάπασιν ἀλλὰ, μὲ πολλὴν ἡσυχίαν καὶ ἀξιοπρέπειαν, ἐκβαλὼν τὸ λευκὸν κάλυμμα τῆς εὐγενούς κεφαλῆς του, ἔθεσεν αὐτὸ ἐπὶ τῆς κάλπης καὶ εἶπε· « Τώρα, κύριοι, εἶναι ὅλαι λευκαί. Καὶ ἡ πρότασις ἐξετελέσθη ἀμέσως. »

Τὴν αὐτὴν ἡμέραν, ἐλθὼν εἰς ἐπίσκεψιν αὐτοῦ ὁ πρέσβυς τῆς Γαλλίας, τὸν εὗρηκεν ὥρῳ καὶ εἰς ἄκρον τεταραγμένον διὰ τὸ ἀνωτέρω συμβᾶν, τὸ ὁποῖον καὶ διηγήθη εἰς αὐτὸν καταλεπτῶς.

— Ὅλα ταῦτα τὰ ἐμπόδια δὲν θ' ἀναχαιτίζουν τὸν δρόμον μου, εἶπε μετὰ ταῦτα, διότι ἡ ἀγάπη

τῶν λαῶν μου θ' ἀναπληρώσῃ εἰς ἐμὲ τὴν ἐλλείπουσαν δύναμιν. Οἱ σκοποὶ μου εἶναι καλοὶ, δὲν ἐπιθυμῶ τὸ κακὸν κάνενός, ἐπιθυμῶ τὸ καλὸν ὅλων· πάλιν τὸ λέγω, ἡ ἀγάπη καὶ τὸ θάρρος τοῦ λαοῦ μου θὰ μὲ βοηθήσουν νὰ στερεώσω τὴν εὐτυχίαν του. Δέγουν ὅτι ὁ λαὸς εἶναι ἀχάριστος, καὶ ὅτι καίει τὴν ἐπαύριον, ὅτι σήμερον θυμιάζει. Ἄν ἡ πατρικὴ μου καρδιά ἐμελλε ποτὲ νὰ ὑποφέρῃ τὸ τοιοῦτο, ἂν ἐπέπρωτο νὰ πάθω τοιαύτην ἀπάτην, πάλιν δὲν θὰ ἔχανα τὸ θάρρος μου, πάλιν θὰ μοῦ ἔμενεν . . . ὁ Θεός!

Ἡ ὁ Θεὸς μεθ' ἡμῶν (Dio è con noi) εἶναι τὸ σύνθημα τοῦ πάπα Πίου. Καὶ βεβαίως, ὁ Θεὸς μόνος τοῦ ἔδωκε τὴν τόλμην καὶ τὴν δύναμιν νὰ ἐπιχειρήσῃ τὸ μέγα καὶ δύσκολον κατόρθωμα, τὴν ἀναγέννησιν τῆς Ἰταλίας. Δύναμις θεία ἀπηρτεῖτο τῷ ὄντι εἰς τὸ ὑψηλόν, τὸ ἅγιον, ἀλλὰ δυσχερέσατον τοῦτο ἔργον.

Νέος τις ἱερεὺς, ἀναχωρῶν ὡς ἱεραπόστολος εἰς τὰ βάρβαρα τῆς Ἀφρικῆς ἔθνη, τὸν παρεκάλεσε νὰ τοῦ δώσῃ τὴν εἰκόνα του, καὶ νὰ εὐλογήσῃ τὸν σταυρὸν τὸν ὁποῖον ἤθελε νὰ φέρῃ ὡς ἐγκόλπιον. — Ἰδὲ τὴν εἰκόνα μου, εἶπε πρὸς αὐτὸν ὁ πάπας, δακτυλοδεικτῶν τὴν εἰκόνα τοῦ Σωτῆρος, φοροῦντος τὸν ἀκάνθινον στέφανον. Ὡς αὐτὸς, βαδίζω καὶ ἐγὼ μετὰ κόπου καὶ ἀγῶνος πολλοῦ εἰς τὸν Κρανίου τόπον· ὡς αὐτοῦ ἡ ψυχὴ, περίλυπος γίνεται καὶ ἡ ψυχὴ μου μέχρι θανάτου· καὶ ὁ κῆπος τοῦ Κυριναλίου μεταβάλλεται δι' ἐμὲ καθ' ἡμέραν εἰς κῆπον τοῦ ὄρους τῶν Ἑλαιῶν. Ὡς ὁ θεὸς ἡμῶν Σωτὴρ, φέρω καὶ ἐγὼ τὸν σταυρὸν ἐπὶ τῶν ὤμων, καὶ τὸν ακάνθινον στέφανον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς· ἀλλ' ὡς ὁ θεάνθρωπος Υἱός, ἔχω ἐπίσης ἀγρυπνοῦντα ὑπὲρ ἐμοῦ τὸν οὐράνιον Πατέρα. « Καὶ οὐχ' ὡς ἐγὼ θέλω, ἀλλ' ὡς αὐτός· γεννηθῆτω τὸ θέλημά του! » Καὶ ἀληθῶς, κατὰ μίμησιν τοῦ Χριστοῦ, ὁ ἐνάρτετος οὗτος ἡγεμὼν δὲν ἤλθεν, ὡς οἱ ἀρχαῖοι Καίσαρες, νὰ κατακτήσῃ τοὺς λαοὺς διὰ τοῦ σιδήρου, οὔτε, ὡς οἱ προκάτοχοι αὐτοῦ, νὰ τοὺς δουλαγωγῇ διὰ τῶν ἐκκλησιαστικῶν κεραυνῶν. Ὅχι· ἤλθεν νὰ πείσῃ τὰς καρδίας τῶν Ἰταλῶν διὰ τῆς ἀγάπης τοῦ πλησίον, διὰ τῆς ἀγάπης τῆς πατρίδος. Ὅπλον του εἶναι ἡ πειθὼ, θρίαμβος ἡ κατάκτησις τῶν καρδιῶν τοῦ λαοῦ, ἀμοιβὴ ἡ εὐδαιμονία των.

(Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ.)

Η ΘΑΛΑΣΣΟΠΛΟΙΑ ΠΡΟΣ ΤΑΣ ΠΟΛΙΚΑΣ ΘΑΛΑΣΣΑΣ. (Κατὰ Γαλλικὰς καὶ Ἀγγλικὰς περιγραφάς.)

(Συνέχεια· ἴδε φυλ. ΙΖ').

Τοιοῦτοι εἶναι οἱ κυριώτεροι κίνδυνοι τῆς θαλασσοπλοίας εἰς τὰ μέρη ταῦτα. Ἰδοὺ πῶς ἐξεικονίζει ὁ Ρόδς ζωηρότατα καὶ τὸ μέγα θέαμα οὗ ἦτον αὐτόπτης, καὶ τοὺς κινδύνους εἰς οὓς ἐξετέθη.

« Εἰς τοὺς μὴ ἰδόντας τὸν υπερβόρειον ὠκεανὸν ἐν ὥρᾳ χειμῶνος, εἰς τοὺς μὴ ἰδόντας αὐτὸν ἐν καιρῷ τρικυμίας, ἡ λέξις πάγος ἀναπολεῖ μόνον τοὺς ὅσους βλέπουσιν ἐπὶ τῶν λιμνῶν εἰς τῶν πο-